

Gondolatok a szőlőhegyen

2019 július 22. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Ez a végső titok...

Áll egy családi panzió a Mura-vidéki Lendván, odafent, a szőlőhegyen. Teraszáról meglátni a múltat s jövőt. Jártam én itt valaha, tíz éve is meglehet már, de eleven minden emlék, most lelkesen mutogatom fiamnak a nagy látnivalót.

Tőlünk jobbra Szlovénia terül el: tiszta időben kis híján az ország közepéig ellátni, közelinek tetszenek a távoli hegyek. Előtünk Horvátország, a hátunk mögött jobbra Ausztria, a panzió mögött pedig, kissé balra, Magyarország.

Itt állunk hát, Közép-Európa kapujában, és bármerre induljunk el, nagyjából ugyanazt találjuk tájban, emberben, szokásban. Házigazdánk is egyazon magabiztossággal beszélget el a panzióvendégekkel magyarul, szlovénül, németül és angolul. Arra gondolok, valaha magától értetődött mindez az etnikailag kevert tájakon, és egyébként is, micsoda dolog, hogy a közép-európaiak kézzel-lábbal beszélgessenek egymással, miközben az eltelt évszázadok közös családba sodortak bennünket.

Aztán eszembe jut, hogy apám valaha errefelé, pontosabban nem olyan messze innen teljesített katonai szolgálatot. A Rákosi-korszakban, a „láncos kutya”-időszakban, amikor a jugoszláv–magyar kapcsolatok megromlása háborúval fenyegetett. Akkoriban nem schengeni értelemben is megmérhető szabadságot és négy gyarapodó, boldog országot, hanem egymástól szögesdróttal elválasztott, katonai megszállást nyögő népeket, nemzeteket talált errefelé. Oroszok, magyar és jugoszláv kommunisták, gyilkosságok és félelem mindenfelé – valahogy így festett itt az élet az ötvenes években.

Egyetlen nemzedék telt el, és minden megváltozott. Tizenkilenc éves koromban véget ért a szocializmus, és most, ahogyan a fiammal gyönyörködünk a panorámában, arra gondolok, hogy a történelem alkalmasint szeszélyesebb az időjárásnál, de még a házsártos asszonynál is. Két nemzedéken belül elvesz tőled mindent, majd felkínálja a korlátlan lehetőségeket – és a tanácstalanul álló ember, akinek csak a neve és az orcája változik, de a lényege nemigen, igyekszik megfejteti, megérteni a kort, amelybe született. És ha már megértette valamelyest, hozzáidomul a saját lehetőségeihez. Perel a végzettel, vagy belenyugszik a sorsába, de mindenképpen benne áll az időben, valamiképpen megéssnek vele a dolgok.

Hozzájárulásunk mértéke a saját korunkhoz teljességgel rajtunk áll vagy bukik. Gyarapíthatjuk közös tudásunkat, segíthetjük a nemzedéki tapasztalatokat, vagy éppen törődhetünk kizárólag önmagunkkal is. Választásunk eredménye azonban világosan meglátszik majd a korszakon, amelyben élünk rendeltetett: tevékeny, alkotó emberekből is állhat a társadalom, és elkorcsosult, saját élvezetét kereső, elpuhult fajankókból is. Egyéni döntéseinknek tehát mélyreható társadalmi következményei is vannak. És az a társadalom, amely gondol a jövőre és hordozza a közös cselekvés fontosságának tudatát, mindig felülkerekedik a gazdagabb, de egyéni önzésébe fúlt, értékek és irányítás nélkül bolyongó tömegben, amely még társadalomnak sem igen mondható, legfeljebb egymás mellé kényszerült emberek különféle csoportjainak.

Egyet bizonyosan tudhatunk erről a korról, amelyben élünk: válságkorszak. A válságról *Hamvas Béla* annak idején jó tanulmányt írt, és nagy-nagy körözés után abban állapodott meg, hogy minden nemzedék szükségszerűen válságosnak érzi a saját korszakát, sóvárog a vágyott aranykor után, és szentül hiszi, hogy akik utánuk jönnek, sokkal rosszabbak náluk. Mégis: a XXI. századi nyugati kultúrkörben élve megcáfolhatatlannak tűnik a válság. A mai kor példátlanul gyors és mély változásai veszélybe sodortak mindent, minden feloldódni látszik, amit biztosnak, szilárdnak, öröknek éreztünk az életünkben.

Itt, a lendvai szőlőhegyen azonban nincs válság. Átmenetiség híján az öröklétre vetjük pillantásunkat. Ránézek a fiamra, és azt gondolom, űk sokkal jobbak lesznek nálunk. Hallgatom a többnyelvű tereferét, és arra gondolok, van közép-európai jövő. Végiglegettem a szemem a tájon, és végtelenül megnyugtató, hogy a megmért szőlő, a szelíd dombok és a távolban kéklő hegyek akkor is itt lesznek, ha mi már régen nem leszünk.

Talán mégsem a történelem zsarnoksága ural minket. A történelem eleve emberi fogalom, a végelethetetlen kozmoszban egy aprócska bolygó élőlényeinek egy csoportja nevezi így végzetét, amelyre látszólag nincs befolyása. Azonban túl a történelmen, túl a kifürkészhetetlen sors játékein, amelyet a gondolkodó ember Isten akaratának nevez, mi is tehetünk valamit a saját sorsunkért. Ha cselekszünk, ha dolgozunk, ha rendíthetetlenül hiszünk családi, nemzeti, emberi hivatásunkban, és ha egyszeren úgy élünk, mint a régiek, akkor szervesen illeszkedünk az örökléthez. Akkor megteremtettük a harmóniát azon a kicsiny földdarabon, ahol éppen állunk. És a

saját cselekvésünk szükségszerűen mások cselekvését is eredményezi: a dominó megdől, és az egész társadalom mozgásba lendül, nagy gondolatok születnek, és azok nyomában politikai, gazdasági biztonság, kulturális felvirágzás terem.

Talán ez a végső titok is. Életünk nem folyamatos próbatétel, hanem a cselekvési térbe lépés örök kísértése. A dolgok nem egyszerre megesnek velünk, nem pusztán elszenvedjük a történelmet, de igazíthatunk is rajta, ha olykor-olykor kibabrál velünk.

Majd egyszer, amikor az út véget ér, eldől, jól sáfarkodtunk-e a kiszabott idővel. Ha visszatekintünk, választ kapunk arra a kérdésre, alakítottunk-e valamicskét a sorsunkon, vagy csak sodródtunk. Mindvégig rajtunk áll, elégedetten vagy kétségekkel zárjuk-e le a saját történetünket.

Szentesi Zöldi László - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

